

Přepis nahrávky paní Naděždy Hubáčkové

Oranžové džíny, bílý písek, české pivo, rytmy kubánské salsy, to vše se spojuje v příběhu Nadi Hubáčkové. Ta více než 20 let pracovala jako starostka obce Rybitví.

S Rybitvím a Hradcem Králové je spojeno nejen její starostování, ale i dětství a mládí.

Nad'a se narodila v roce 1947. Dětství prožila v 50. letech.

„Problém byl teda v tom, že v té době, když my jsme tam bydleli, tak občanská vybavenost nebyla na takové úrovni, jako je to teď normální, že ti teče teplá voda a je ústřední topení, takže my jsme pro pitnou vodu museli chodit k pumpám veřejným, topilo se v kamnech.“

Otec Nadi byl podle jejích slov velmi ambiciózní, chtěl studovat a mít dobrou práci.

„A ten teda byl komunista. Ale nikdy nebyl nikde, že by byl v nějakých akčních buňkách nebo v něčem takovém. Tenkrát byla taková doba, že když jste chtěl dělat asi svoji práci a nebyl jste, teď použiju hrozný slovo svině, která chce ublížovat, tak vám nezbylo nic jiného. Tenkrát lidi vstupovali do partaje kvůli tomu, aby měli, kde bydlet!“

Tatínek celý život pracoval v pivovaru a byl v 60. letech vyslán pracovníčně na Kubu. Rodiče se na Kubu odstěhovali bez dětí a zažili tu v roce 1962 období tzv. karibské krize. Zeptali jsme se Nadi, jak tuto situaci jako dítě vnímala.

„No blbě, tím, že jsme tady byly samy, protože skutečně ty zprávy nebyly hezký, byly, byly, jak se všechno zvětšovalo, že jo, doteďka se o tom hovoří, že tenkrát ten Kennedy vlastně zabránil té atomové válce, že tam opravdu všichni měli, nebo oba měli prst na tom červeném čudlíku, že to k tomu bylo hodně, hodně blízko.“

Předtím, než se rodiče vrátili domů, letěla za nimi Nad'a a její sestra na návštěvu.

„Když jsme přistály, tak za tou skleněnou stěnou v Havaně na tom letišti stála moje maminka, kterou jsem v životě neviděla v tak parádních šatech a v lodičkách, italskejch lodičkách na jehlách, a žvejkala žvýkačku.“

V Havaně strávila dva a půl měsíce a dodnes na to vzpomíná.

„My jsme s mamkou takhle hodně chodily večer se projít, když už nebylo takový horko a najednou slyšíme střelení a já, mami, co se děje a mamka říká: to nic, to von dneska řeční Fidel v univerzitní čtvrti, tak to tam určitě ho zase chce někdo zastřelit, takže to tam byly i takovýhle jako zážitky.“

Po návratu nastoupila Nad'a na stavební průmyslovku a hned první den na sebe upozornila výstředním oblečením, které si přivezla z Kubu.

„Tehdy se nosily u nás já nevím opravdu jak se říká tesilky, že jo, a já přijela s oranžovejma kalhotama, úzkejma, krátký rozparky nad kotníčkem na straně a zip na zadku.“

Na chodbě ovšem narazila na jednoho pana profesora.

„On mě vyhnal normálně domů se převlíct, že jsem neslušně oblečená. Já to nemohla pochopit, já jsem z toho měla normálně šok.“

Paní Nad'a se za rytmy salsy do Karibiku ráda vrací dodnes. A co nám prozradila na konec našeho rozhovoru?

„Že nemusíš vědět, co chceš dělat, ale měl by mít člověk jasno, co v životě dělat nechce.“